

NIKI SMIT

100% COCO

TOKYO

Dagboek van
een modevlogger

スタイルタイガー

De Fontein

こんにちは、東京! Kon'nichiwa, Tokio!

Vrijdag 26 april

21.30 In het vliegtuig naar TOKIO (OMG!!!)

Nu denk je vast: Waarom is Coco in hemelsnaam onderweg naar TOKIO? Is ze uitgenodigd voor een show van Chanel, gaat ze lessen volgen aan de Tokyo School of Fashion, krijgt ze een eigen kimonolabel of een super *on fleek* Style Tiger pop-upstore in Harajuku (#OMG)? Wordt Coco het nieuwe gezicht van een Japans eetstokjesmerk? Nee, niets van dit alles. Het is eigenlijk nog veel gekker dan dit alles bij elkaar.

Ik ga naar Tokio omdat ik een van de vijf deelnemers ben van *The Big Kawaii Show*, een megapopulaire televisieshow in Japan. De show wordt elk jaar georganiseerd door het toeristenbureau van Tokio, zeg maar de vvv van de Oostelijke hoofdstad. Het is volgens mij een soort *The Voice*, maar dan met kawaii meisjes. In plaats van zingen moet je zelf megacute outfits maken en vervolgens in deze outfits op een ijsje, *unicorn* of regenboog dansen op een soort Fisher Price-speelgoedmuziek met rare piepjes en hoge stemme-

tjes. Nu gaat het er helemaal niet om of je echt kunt dansen. Het gaat erom wie het uitbundigst, creatiefst en natuurlijk SCHATTIGST gekleed is.

Dit jaar bestaat het televisieprogramma tien jaar en dit jubileum vieren ze met vijf internationale influencers als kandidaten. Deze influencers moeten niet alleen leuke outfits en *on point hair goals* hebben, ze moeten dus ook zélf kleding kunnen maken. Tijdens de zoektocht naar geschikte deelnemers heeft het team gebeld naar de Teen Vogue University, DE fashion school van New York waar ik afgelopen kerstvakantie een maand lang (!) modelessen heb gevolgd. Onze docent Kyon dacht meteen aan mij. Ik heb namelijk mijn eigen modeblog en een YouTube-kanaal met de naam *The Style Tiger*. Hiervoor poseer ik in mijn Style Tiger-outfits (lees: kortgeknipte vintage jurken, luipaardexplosies, glitterhotpants, little black dresses, baretten en gestipte Twiggy-achtige A-lijnjurkjes).

Mijn docent Kyon had ook Apple (mijn beste vriendin in New York) aan de producenten voorgesteld, maar ze vonden mij meer ‘kawaii’, wat zoiets als schattig betekent. Nu zei Apple dat ze never nooit aan een show zou willen meedoen waarin je als schattige zeehond, kitten of chihuahua moet rondansen. Wat mij nou juist zo supergeestig lijkt! Al helemaal in een over-de-top Harajuku-outfit. Maar ik moet toegeven dat zo’n bombardement van *cuteness* ook echt voor geen meter bij Apple past. En dat schattige is nu eenmaal *HUGE* in Japan.

KAWAII

Kawaii betekent 'lief en schattig'. Japanners zijn erg dol op alles wat kawaaiiii is. Daarom staan OVERAL schattige diertjes en gezichtjes op. Donuts krijgen twee pretogen, rokjes snoezige kattensnuitjes of een perzik twee blozende wangen. Niet alleen kleding en accessoires hebben deze cute details, de schattige gezichtjes zijn zelfs doorgedrongen tot huiskamers, badkamers en keukens. Denk aan een Hello Kitty-tosti-ijzer en broodtrommels vol schattige sushi's. Dunschillers hebben kattenoren en zelfs op pannen zie je gezichtjes van roze biggetjes of pluizige kuikens. Kawaii is een levensstijl.

Dit Tokio-plan is nogal supersnel gegaan. Tien dagen geleden had ik namelijk nog nooit van *The Big Kawaii Show* gehoord en had ik geen idee dat ik nu in het vliegtuig naar Tokio zou

zitten. Tijdens aardrijkskunde kreeg ik opeens een appje van Kyon waarin hij me waarschuwde dat ik de geweldigste uitnodiging *ever* zou krijgen. En dat ik snel mijn tas moest gaan inpakken voor **TO-KI-O**. Eerlijk gezegd dacht ik toen dat het in Amerika een soort 1 april was en geloofde ik er helemaal niks van. Maar vervolgens kreeg ik daadwerkelijk een mail van de producenten van *The Big Kawaii Show!!!* Ik zat al met mijn hoofd in Harajuku, maar mijn moeder dacht daar heel anders over. Omdat ik dit schooljaar al in Parijs, New York en Berlijn ben geweest, vond zij het serieus een beter idee dat ik deze meivakantie eens normale tienerdingen zou doen, zoals met mijn vriendinnen (en popcorn) naar een leuke film, een nieuwe zomerjas kopen met mijn moeder, gezellig thuis spelletjes doen aan de keukentafel of samen een lekkere appeltaart bakken. En oké, dat klinkt ook best gezellig, hoor, maar ik wilde toch echt veel liever een kawaii kimonoleven dan een normaal leven met appeltaart.

Gelukkig heb ik ook een vader, al woont hij in Berlijn. Hij begon ook helemaal te hyperen bij het idee dat wij binnen tien dagen samen in Tokio zouden kunnen zitten, en hij heeft mijn moeder gelukkig razendsnel weten om te praten. Aan het einde van de dag kon ik de Japanners dus mailen dat deze Style Tiger volkomen aan boord van de grote *Tokimono Kawaii Show* was. (Natuurlijk ging dit allemaal ook weer niet zó snel. Mijn ouders moesten eerst nog tachtigduizend formulieren en verklaringen invullen, maar ik wist in ieder geval al wel dat ik deze meivakantie samen met mijn vader in de sushi-hemel zou zitten. #woooooeeceaaaaaa)

Vanaf zondag heb ik een tjokvol programma. We filmen vier dagen achter elkaar voor de making-of, en *The Big Kawaii Show* is al over VIJF nachtjes. Tijdens deze making-of gaan we langs alle hotspots van Tokio om inspiratie op te doen voor onze kawaii outfits. Ik heb de afgelopen dagen alleen maar op YouTube gekeken naar video's als '100 Things To Do In Tokyo' en 'Trying Japanese Snacks in Tokyo'. Mijn hoofd zit nu al bomvol ideeën voor de outfits. Wat dacht je van een KitKat-kimono, gemaakt van verpakkingen? Of een kawaii cocktailjurk vol My Little Pony's? Morgen is de enige dag dat ik vrij ben. En morgen is eigenlijk al over vier uur. Het is namelijk nog maar vier uur vliegen naar Tokio! Mijn vader slaapt aan één stuk door, maar ik zit al de hele reis met mijn neus in mijn scherm om te kijken waar we allemaal overheen vliegen. Nu vliegen we boven Rusland, hoe bizarr is dat? Straks nog een stukje over China, over de Japanse Zee en om negen uur in de ochtend Japanse tijd landen we op Narita International Airport. In Nederland is het dan midden in de nacht, maar ik weet zeker dat ik in Tokimono bommetjevol energie zit.

12 DINGEN

DIE IK IN TOKIO WIL DOEN:

- Sushi's eten. (duh)
- Een echte Japanse *very* amour kimono kopen.
- Naar Harajuku!! Harajuku is de allercoolste wijk *everrr*, ik droom hier al mijn hele leven van. In Takeshita Street verkopen ze alleen maar dingen die kawaii zijn:

sweaters met schattige gezichtjes, jurken vol roze aardbeien, mutsen met fluffy konijnenoren... Cuteness overload it is! Ik kan zo niet wachten om in mijn vintage roze prom dress met een regenboog-suikerspin in mijn hand door deze straat te lopen.

 Chanel-tassen aaien bij Amore Vintage. Dit is namelijk een winkel met al-leen maar vintage Chanelll(!!).

 Katten knuffelen in een Cat Café.

 Naar de Japanse supermarkt. Of beter gezegd, het snoepschap met Japanse KitKats leegtrekken! Waarschijnlijk ben ik te kort in Tokio om alle smaken te proeven, dus er gaat op zeker een grote lading mee naar Nederland. En dan ga ik voor mijn beste vriendin Jada een Tokimono Girls KitKat Night organiseren.

 Shoppen bij een 100 yen-shop. Alles kost daar ongeveer 1 euro. Ik heb me al helemaal suf geyoutubed om de shopvlogs hierover te kijken. Ze verkopen er kawaii gezichtsmaskers, regenjassen voor je tas, Hello Kitty shizzle, Lucky Cats, schattige slofjes, alles.

 Naar Purikura (een winkel bomvol photo booths met superdupercoole filters).

 Naar een karaokebar om mee te zingen met J-popmuziek!

 In mijn nieuwe kimono poseren voor een Japanse tempel.

 Naar Style Tiger Paradise Koenji: een buurt met meer dan tachtig (halleloeejah) vintagewinkels.

 Zo vaak mogelijk Style Tiger-kimonochic op de foto gaan met dingen met Japanse tekens erop.

Er zitten bijna alleen maar Japanners om me heen! Wat natuurlijk logisch is in een vliegtuig onderweg naar Tokio. Maar toch, ik vind het nu al zooo coohool.

In de stoel naast mij zit ook een Japanner. Hij zat er al voor wij het vliegtuig in stapten. Omdat ik trots was dat ik al wat woordjes Japans spreek riep ik uitbundig 'Kon'nichiwa!' Maar mijn buurman zei nauwelijks iets terug en zit serieus al zeven uur met een mondkapje op en slofjes aan doodstil naast mij. Dat vind ik best wel raar, ook omdat ik een kimono aanheb; je zou denken dat dit een Japanner een vertrouwd gevoel geeft. Daarbij dacht ik dat Japanners zo beleefd waren. Of is zo supermuisstil zijn misschien juist heel beleefd in Japan? Het hele vliegtuig is overigens stil. Dat komt omdat dit een nachtvlucht is. Iedereen slaapt, ik ben de enige die nog een lampje aanheeft. Maar ik voel me echt veel te zielsgelukkig om te gaan slapen.

Mijn kimono heb ik trouwens van Bruno gekregen. Bruno was tot de kerstvakantie mijn vriendje. Maar toen ik vier weken naar New York ging om daar lessen te volgen aan de Teen Vogue University liep het een beetje mis omdat ik daar verliefd werd op Rocco, de broer van mijn New York City-bestie Apple. Terug in Nederland begon mijn crush op Bruno weer een beetje te groeien. Ook omdat ik dacht dat ik Rocco voorlopig toch niet meer zou zien. En wat moet je met een liefde in New York als je zelf in Nederland woont? Maar het liep helemaal anders. Ik mocht namelijk voor een vlogevent naar Berlijn. En daar was Rocco opeens ook, als verrassing! We hebben samen dus nog vijf superromantische dagen in Berlijn gehad. De laatste avond hebben we afgesproken dat we gaan trouwen als we op ons dertigste (!!) allebei nog alleen zijn. Dat is echt nog bizar veel nachtjes slapen.

Weer terug in Nederland ben ik Rocco toch een beetje vergeten. We sturen elkaar wel af en toe een foto of een berichtje, maar nu zonder hartjes, rode mondjes of liefdesverdrietige katten.

De laatste weken zijn Bruno en ik een soort van vrienden. Of eigenlijk zitten we elke pauze aan elkaar vastgeplakt. Niet kussend, maar we lopen wel vaak samen hand in hand naar de bakker. Hij appt me ook de hele dag door. Maar dat doe ik ook met mijn beste vriendin Jada. Het is me dus een raadsel of we nou gewoon vrienden zijn of meer. Ik ben er ook niet zo zeker van omdat ik hem een keer met ene Destiny heb gezien. En hoewel we de hele dag door kletsen, durf ik hem niet te vragen hoe dat zit.

Gisteravond zou Bruno me nog even gedag komen zeggen voor ik naar Tokio vertrok, maar opeens had hij huisarrest in verband met een belangrijke wiskundetoets. Althans, dat is wat hij tegen mij zei. HALLO, HET IS MEIVAKANTIE!! En dan ga ik dus weer bedenken dat hij misschien op de bank bij die Destiny ging netflixen. Ik heb hem dus niet meer gezien. Dat vind ik jammer en ook nogal irritant. Ik wilde hem namelijk eindelijk vragen hoe het precies zat. En ik hoopte dat hij dan zou zeggen dat dat ene afspraakje met Destiny superstom was en dat hij haar daarna nooit meer heeft gezien.

Om vier uur had ik al allemaal kaarsjes in mijn kamer aangestoken en de kerstlichtjes boven mijn bed aangezet. Ik hoopte heel erg dat we van mama samen naar mijn kamer zouden mogen. En dat Bruno daar mijn handen zou pakken en ze achter op zijn rug zou leggen. Zijn bruine ogen zouden heel lief naar mij lachen en hij zou zachtjes zeggen: 'Lief modetijgertje, ik hou van jou.' En daarna dacht ik aan iets met heel veel kussen. Maar ik zat dus de hele avond in m'n eentje tussen

mijn romantische sfeerverlichting. #sadieliefdeslevenitis

Op Schiphol heb ik hier nog even met Jada over geappt. Ze vroeg hoe het gisterenavond met Bruno was. Ik appte haar terug dat het hele romantische-kaarsjesplan niet door was gegaan.

Ah neeee dat is zo holy moly.

Ja, holy molio it is.

Neem verkering met Tokio dan.

Jaaa, dat ga ik zeker doen. Met iemand uit een J-popband. Of een kawaii Harajuku lover in panda-berentrui en met roze haar. 😊
De jongens zijn vast very knap daar, Jada! Ik ben nu al bedwelmend verliefd op die stad, en ik moet het vliegtuig nog in stappen.

#amourgoals! Spreek je morgen weer, veel luvvv uit Amsterdam. XXX

Vast beaucoup kawaii sushi amour uit Tokimono! X

Ik heb Bruno ook een berichtje gestuurd om hem gedag te zeggen, maar hij appte me niet terug. Misschien was hij weer bij Destiny en het is natuurlijk een beetje lastig appen als je de hele tijd aan het zoenen bent. #grrrr

00.30

We vliegen boven de Japanse Zee! Ik zie de hele tijd voor me hoe Bruno met Destiny aan het kussen is. Bluh. Hou op, hoofd. Denk aan pandaberen, kattentoetjes en regenbogen met schattige gezichtjes! Over een uur gaan we ein-de-lijk landen. Kimonoleven, *here we come!*

1.15

Zojuist besloot ik toch een praatje te maken met mijn Japanse buurman. Wat lastig bleek, omdat hij nauwelijks Engels sprak. Om te peilen of *The Big Kawaii Show* echt zo big is in Japan, liet ik hem mijn screenshots van eerdere deelnemers aan de show zien. Zodra mijn buurman de deelnemers zag, begonnen zijn ogen boven zijn mondkapje gigantisch te stralen en sloeg hij voor mij onverstaaanbare Japanse kreten uit. Iets als: ‘*Sore wa watashinōkiniiri no shodesu. Mainichi mite imasu! Hījō ni Tōkyō wa kawaiiishō ni hamatte imasu!*’

Ik knikte beleefd terug, alsof ik hem prima begreep. Vervolgens wees ik naar mezelf en weer naar het scherm. ‘Me, Coco, in *The Big Kawaii Show*. Harajuku, Tokyo.’

Mijn buurman begon als een gek te buigen. ‘*Anata wa kawaiiishō ni sankashimasu, soreha shinjitsude wa arimasen!*’

Hij flipte zo erg dat ik bijna op de alarmknop had gedrukt om er een stewardess bij te halen, voor het geval hij gereanimeerd moest worden. Maar de stewardess, of beter gezegd een hele stoet stewardessen, kwam vanzelf nadat mijn buurman

alle Japanners om hem heen toeschreeuwde dat ik aan *The Big Kawaii Show* mee ging doen. De serene rust die de hele vlucht in dit vliegtuig had geheerst, was in één klap verdwenen. Iedereen om me heen begon als een gek Japans te schreeuwen. Ook mijn vader schrok wakker. ‘Wat is er aan de hand, Coco? Stort het vliegtuig neer?’

Zaterdag 27 april

9.15 (Tokyo time!) Narita International Airport

Geland! We staan nu in de rij voor de douane. Wat een wonder mag heten, want ik heb me met grote moeite uit het vliegtuig kunnen wurmen. Na de landing was namelijk elke Japanner in het vliegtuig op de hoogte van mijn deelname aan *The Big Kawaii Show*. Zodra de purser omriep dat we het vliegtuig uit konden, vlogen al die Japanners uit hun stoelen. Maar niet om uit te stappen, ze snelden allemaal mijn kant op. Ik heb nog minstens een halfuur in het vliegtuig geposeerd en handtekeningen uitgedeeld op alles waarop je maar kunt schrijven: tickets, reisgidsen, doosjes stroopwafels... Ik heb zelfs mijn naam op mondkapjes geschreven! Uiteindelijk raakte het vliegtuigpersoneel half in paniek, omdat iedereen al lang het vliegtuig uit had moeten zijn. Ik ben samen met mijn vader door twee piloten het vliegtuig uit gedragen, het was te bizarrrr. En dat is het eigenlijk nog steeds. Want in de rij bij de douane ging de *Kawaii Show*-hysterie natuurlijk gewoon door. Uiteindelijk heeft mijn vader een groep Nederlandse reizigers om hulp gevraagd, en die staan nu samen met mijn vader als een soort kasteelmuur om me heen.

www.uitgeverijdefontein.nl

© 2020 Niki Smit

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding en illustraties: Niki Smit

Quote op pagina 5 uit 'The Second Star to the Right', uit de film *Peter Pan* (1953)

Omslagontwerp: Dave Elderenbosch en Niki Smit

Grafische verzorging: Buro van Erkelens

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5154 5 (e-book 978 90 261 5155 2)

NUR 283, 284